

Sygnatura akt VI GC 603/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy **w składzie:**

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Ewelina Dulian

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2016 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) SA w W.

przeciwko K. M.

o zapłatę 973,33 zł

I. zasądza od pozwanego K. M. na rzecz powoda kwotę (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 973,33 zł (dziewięćset siedemdziesiąt trzy złote 33/100) wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 672,59 zł od dnia 26 marca 2015r.

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 239,08 zł (dwieście trzydzieści dziewięć złotych 08/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 180,- zł (sto osiemdziesiąt złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód – (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. M. kwoty 973,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 672,59 zł od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że jego roszczenie wynika z przepisu art. 299 k.s.h. Pozwany był członkiem zarządu (...)Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W., wobec której powód posiada stwierdzoną tytułem wykonawczym wierzytelność, nabytą uprzednio od (...) S.A. Postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko w/w spółce nie doprowadziło do zaspokojenia tej wierzytelności. Kwotę dochodzoną pozwem stanowi suma wierzytelności wobec (...) Sp. z o.o. stwierdzona tytułem wykonawczym obejmująca należność (672,59 zł), koszty procesu (210,54 zł) oraz koszty postępowania egzekucyjnego (90,20 zł).

Nakazem zapłaty w elektrycznym postępowaniu upominawczym, Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 2 kwietnia 2015r., sygn. akt VI Nc – e 544559/15 nakazano pozwanemu aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 973,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 672,59 zł od dnia 26 marca 2015r. oraz kwotę 210,38 zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Zarzucił, że nie został zawiadomiony o przelewie wierzytelności. Podniósł także, że nie pełnił funkcji członka zarządu w chwili powstania zobowiązania, a także iż nie doręczono mu wezwania do zapłaty. Nadto podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił.

Pozwany pełnił funkcję członka zarządu (...)Sp. z o.o. co najmniej w okresie od dnia 30 sierpnia 2007r. do 17 listopada 2015r.

Dowód: ogłoszenie w MSiG Nr (...)– k. 54, odpis z Rejestru Przedsiębiorców KRS – k. 55 – 58.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 30 listopada 2010r., sygn. akt XVI Nc – e 569580/10, nakazano (...)Sp. z o.o. aby zapłaciła na rzecz powoda (...) S.A. kwotę 672,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 listopada 2010r. oraz kwotę 210,54 zł tytułem kosztów procesu. Roszczenie dochodzone pozwem stanowiło należność z tytułu usług telekomunikacyjnych świadczonych przez (...) S.A. w okresie od marca do maja 2008r. i w lipcu 2008r., wymagalną w okresie od marca do lipca 2010r. W/w nakaz zapłaty opatrzono klauzulą wykonalności w dniu 16 września 2011r.

Dowód: nakaz zapłaty sygn. akt XVI Nc – e 569580/10 – k. 49, postanowienia sygn. akt XVI Nc – e 569580/10 – k. 50, pozwu w sprawie sygn. akt XVI Nc – e 569580/10 – k. 51 – 53.

W oparciu o w/w tytuł wykonawczy, na wniosek powoda, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu S. P., prowadził przeciwko (...)Sp. z o.o. postępowanie egzekucyjne sygn. akt KM 1289/12. W toku postępowania egzekucyjnego ustalono, że dłużna spółka nie prowadzi działalności, nie osiąga dochodów oraz nie posiada majątku do którego można skierować egzekucję. Postanowieniem z dnia 31 października 2012r. postępowanie egzekucyjne sygn. akt KM 1289/12 zostało umorzone wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Koszty postępowania egzekucyjnego ustalono na kwotę 90,20 zł, w tym kwota 45,- zł stanowiąca koszty zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym.

Dowód: postanowienie z dn. 31.10.2012r., sygn. akt KM 1289/12 – k. 59, postanowienie z dn. 31.10.2012r., sygn. akt KM 1289/12 – k. 60.

Pismem z dnia 17 września 2013r., powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia (...)Sp. z o.o. wynikającego z nakazu zapłaty sygn. akt XVI Nc – e 569580/10 oraz kosztów postępowania egzekucyjnego. Korespondencja skierowana na adres: (...)-(...) W., ul. (...) została zwrócona (w dniu 7 października 2013r.) jako niepodjęta po dwukrotnym awizowaniu, w tym po raz drugi w dniu 30 września 2013r.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dn. 17.09.2013r. z potwierdzeniem doręczenia – k. 61, 62.

Sąd zważył.

Stan faktyczny niniejszej sprawy ustalono na podstawie zaofiarowanych przez powoda dowodów z dokumentów w postaci: odpisu z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, nakazu zapłaty sygn. akt XVI Nc – e 569580/10 wraz z postanowieniem o nadaniu klauzuli wykonalności i wezwania do zapłaty a także postanowień z dnia 31 marca 2012r. sygn. akt KM 1289/12 – prawdziwości i rzetelności których żadna ze stron nie zaprzeczyła, co pozwalało uznać je za właściwe i miarodajne źródło informacji o okolicznościach sprawy.

Sąd oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z umowy przelewu wierzytelności, gdyż okoliczność ta została już wykazana innymi dowodami a to nakazem zapłaty sygn. akt XVI Nc – e 569580/10, jako że powód wierzytelność nabył jeszcze przed uzyskaniem tego tytułu egzekucyjnego. Zgłaszanie dowodów może być ocenione jako nieprzydatne dla wyjaśnienia sprawy lub zmierzające do zwłoki, wówczas gdy teza dowodowa jest nieistotna dla rozstrzygnięcia lub proponowany środek jest nieprzydatny do jej udowodnienia, co miało miejsce w przypadku w/w wniosków dowodowych (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 1999r., sygn. akt I PKN 316/99, OSNP z 2001r., Nr 5, poz. 151; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2001r., sygn. akt III CKN 1393/00, LEX Nr 603170).

Na podstawie przeprowadzonych dowodów, Sąd ustalił istotne okoliczności sprawy obejmujące fakt pełnienia przez pozwanego funkcji członka zarządu (...)Sp. z o.o., istnienia wierzytelności powoda wobec dłużnej spółki, co potwierdzał tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty sygn. akt XVI Nc – e 569580/10, oraz skutki prowadzonej przeciwko niej

egzekucji, określone w postanowieniu Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu S. P., sygn. akt KM 1289/12.

Zgodnie z art. 299 § 1 k.s.h., jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Przesłankami odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za jej zobowiązania jest zatem: po pierwsze – sprawowanie mandatu w czasie istnienia niewykonanego przez spółkę zobowiązania, a po wtóre – bezskuteczność dochodzenia jego zaspokojenia od samej spółki. Podkreślenia wymaga, że decydujące znaczenie ma tu samo istnienie zobowiązania w okresie pełnienia funkcji w zarządzie, a nie jego wymagalność lub tym bardziej moment stwierdzenia bezskuteczności jego egzekucji (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2006r., sygn. akt V CSK 39/06, LEX Nr 376485; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2003r., sygn. akt V CK 198/02, Wokanda z 2004/6/7; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010r., sygn. akt V CSK 248/09, OSNC z 2010r., Nr 10, poz. 141; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2010r., sygn. akt I CSK 269/09, LEX Nr 583723; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2007r., sygn. akt II CSK 381/06, LEX Nr 327921). Przesłanka ta została spełniona w niniejszej sprawie. Wierzytelność powoda powstała w okresie od marca do lipca 2008r., na co wskazują dowody (faktury) opisane w pozwie złożonym w sprawie sygn. akt XVI Nc – e 569580/10. Tymczasem pozwany funkcję członka zarządu (...)Sp. z o.o. co najmniej od dnia 30 sierpnia 2007r. W tej dacie bowiem ogłoszono w Monitorze Sądowym i Gospodarczym o dokonaniu w Dziale 2 Rubryce 1.1 Rejestru Przedsiębiorców prowadzonego dla (...)Sp. z o.o. (KRS (...)) wpisu pozwanego jako członka zarządu w/w spółki. Zważywszy, że tego rodzaju wpis ma charakter deklaratoryjny we wskazanej dacie z pewnością pełnił on już przedmiotową funkcję i trwało to co najmniej do dnia 17 listopada 2015r. (według stanu na dzień 17 listopad 2015r. pozwany jest wpisany do Rejestru Przedsiębiorców jako członek zarządu (...)Sp. z o.o.). Dla powyższego, indyferentnym pozostawała data wymagalności wierzytelności powoda, jak i data, w jakiej wierzyciel zdecydował się na dochodzenie jej na drodze sądowej i uzyskał tytuł wykonawczy.

Odpowiedzialność w oparciu o powołany przepis art. 299 § 1 k.s.h. ma charakter subsydiarny i aktywuje się jedynie w sytuacji, gdy spółka nie jest w stanie samodzielnie wykonać swojego zobowiązania. W konsekwencji na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia, że próba uzyskania zaspokojenia od dłużnej spółki nie przyniosła rezultatu (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2008r., sygn. akt III CSK 12/08, LEX Nr 447785; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 3 czerwca 2011r., sygn. akt VI ACa 1441/10, LEX Nr 983728; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2011r., sygn. akt II CSK 451/10, LEX Nr 1027170). Roszczenie z art. 299 § 1 k.s.h. stanowi ostateczne zabezpieczenie roszczeń wierzycieli przeciwko spółce. Jeśli więc po stwierdzeniu bezskutecznej egzekucji okaże się, że wierzyciel może jednak uzyskać zaspokojenie od spółki, to jest brak podstaw do przyjęcia, że zachowuje on prawo do żądania zaspokojenia z majątku członków zarządu spółki. Z kolei bezskuteczność egzekucji może być przy tym dowodzona każdym środkiem dowodowym (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2009r., sygn. akt I CSK 34/09, OSNC-ZD z 2010r., Nr 2, poz. 57). Wierzyciel nie ma bowiem obowiązku wszczynania egzekucji singularnej wobec dłużnej spółki w sytuacji, gdy z okoliczności sprawy wynika, że nie przyniesie ona rezultatu. Jakkolwiek przesłanka odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. jest spełniona, gdy skuteczna egzekucja wobec spółki nie jest w ogóle możliwa, a nie gdy jest niemożliwa z jednego z kilku składnika majątku, to jednak wykazania tej okoliczności (bezskuteczności egzekucji do całego majątku spółki) nie może być rozumiane schematycznie. Nie ma przeto potrzeby kierowania egzekucji do tych składników majątku spółki, z których uzyskanie zaspokojenia jest w istniejących okolicznościach faktycznych nierealne (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2009r., sygn. akt V CSK 460/08, LEX Nr 584780). Niemniej w niniejszej sprawie, powód – niezwłocznie po uzyskaniu w tytule wykonawczego (we wrześniu 2011r.) doprowadził (w 2012r.) do wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko (...)Sp. z o.o., które jednak nie przyniosło rezultatu w postaci zaspokojenia egzekwowanej wierzytelności. Jak wynika z przeprowadzonych dowodów, dłużna spółka nie prowadzi działalności od 5 lat, nie osiąga dochodów ani nie posiada majątku do którego możliwe byłoby skierowanie egzekucji. Powyższe przekonuje, że uzyskanie zaspokojenia z majątku dłużnej spółki było faktycznie wykluczone, a zatem okoliczności uzasadniające roszczenie powoda, w zakresie, w jakim to na nim spoczywał ciężar dowodu (art. 6 k.c.), należało uznać za udowodnione.

W myśl art. 299 § 2 k.s.h. członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności za zobowiązania spółki, jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody. Zarówno podniesienie zarzutów z art. 299 § 2 k.s.h. jak i ich dowodzenie leży po stronie pozwanego członka zarządu (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013r., sygn. akt III CSK 321/12, LEX Nr 1353211; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 października 2013r., sygn. akt I ACa 52/13, LEX Nr 1383551). Przepis art. 299 k.s.h. przewiduje bowiem domniemanie winy członka zarządu w doprowadzeniu do braku możliwości uzyskania przez wierzyciela zaspokojenia. W niniejszej sprawie pozwany nie powołał się na żadną z przewidzianych w w/w przepisie przesłanek eskalacyjnych. Pozwany, chcąc wywodzić z nich jakiegokolwiek skutki prawne, winien był uprzednio wykazać, że miały one miejsce. Tymczasem nie podjął on w tym kierunku jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej. Zwalniało to również Sąd z konieczności oceny zaistnienia w niniejszej sprawie przypadków określonych w powołanym przepisie.

Z kolei podniesione przez pozwanego, reprezentowanego przez zawodowego pełnomocnika zarzuty okazały się tyle chybnie co niezgodne ze stanem faktycznym sprawy. W pierwszej kolejności należy wskazać, że bezprzedmiotowy okazał się zarzut braku zawiadomienia pozwanego o przelewie wierzytelności na rzecz powoda. Powód nabył bowiem wierzytelność wobec (...)Sp. z o.o. jeszcze przed wytoczeniem przeciwko niej powództwa. Nie miał zatem obowiązku zawiadomienia pozwanego o tym zdarzeniu. Co więcej, pozwany z w/w zarzutu nie wywodził żadnych dalszych skutków prawnych. Jedynie dla porządku należy wyjaśnić, że powód zmienił siedzibę z Z. na W., co potwierdza treść odpisu pełnego z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego (k. 43 – 46). Następnie, niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy jak twierdził pozwany, że nie pełnił funkcji członka zarządu (...)Sp. z o.o. w chwili powstania zobowiązania stwierdzonego nakazem zapłaty sygn. akt XVI Nc – e 569580/10. Zobowiązania te powstały bowiem w 2008r. podczas gdy pozwany funkcję członka zarządu w/w spółki pełnił co najmniej od sierpnia 2007r. Co więcej, jak wskazano wyżej o odpowiedzialności członka zarządu na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. decyduje nie moment powstania czy wymagalności zobowiązania spółki, ale moment jej istnienia w czasie pełnienia przez członka zarządu jego funkcji. Chybionym okazało się także twierdzenie pozwanego o braku dręczenia mu wezwania do zapłaty. Przede wszystkim należy wskazać, że powód skierował takie wezwanie, wysyłając je listem poleconym na adres zamieszkania pozwanego (o czym przekonuje zbieżność adresu wskazanego w wezwaniu do zapłaty z adresem podanym w sprzeciwie od nakazu zapłaty), jednak pozwany korespondencji tej nie odebrał. W ocenie Sądu działanie powoda było wystarczające dla przyjęcia, że zawarte w wezwaniu do zapłaty oświadczenie woli zostało pozwanemu złożone. Zgodnie bowiem z przepisem art. 61 § 1 k.c., oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Pozwany miał możliwość zapoznania się z treścią wezwania do zapłaty, z której jednak nie skorzystał. Nie może obecnie zatem z tego zaniechania wywodzić korzystnych dla siebie skutków prawnych. W tym miejscu należy wskazać, że negatywne konsekwencje niemożności skomunikowania się z osobą w miejscach, w których kontakt ten według wszelkiego prawdopodobieństwa powinien być możliwy, obciążają tę osobę, gdyż powinna ona zadbać o zapewnienie możliwości porozumiewania się z nią. W razie zwrotu niedostarczonej przesyłki, za chwilę złożenia oświadczenia woli należy uznać moment, w którym korespondencja mogła i powinna być doręczona drugiej stronie. Będzie to dzień, w którym po raz pierwszy próbowano doręczyć przesyłkę pod właściwym adresem (**vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 października 2015r., sygn. akt I ACa 513/15, LEX Nr 1927563; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 lutego 2014r., sygn. akt I ACa 1481/13, LEX Nr 1439302). W niniejszej sprawie ustalenie daty pierwszej próby doręczenia okazało się niemożliwe, gdyż przedstawiony przez powoda dokument był nieczytelny. Za datę tę należało zatem uznać datę powtórnego awizo, tj. 30 września 2013r. W konsekwencji, wbrew zapatrywaniu pozwanego, należało uznać że został on skutecznie wezwany do zapłaty z dniem 30 września 2013r. Nieuprawniony okazał się zarzut przedawnienia roszczenia. Należy wskazać, że roszczenia z art. 299 § 1 k.s.h. ulegają przedawnieniu sposób przewidziany w art. 442⁽¹⁾ § 1 k.c., a zatem z upływem trzech lat od momentu dowiedzenia się przez wierzyciela o powstaniu szkody i osobie zobowiązanej do jej naprawienia (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2010r., sygn. akt V CSK 30/10, LEX Nr 852596; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 kwietnia 2014r., sygn. akt I ACa

1587/13 LEX nr 1483867; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 czerwca 2013r., sygn. akt VI ACa 1193/12, LEX Nr 1369403). W tego rodzaju sprawach, moment ten należy utożsamiać z chwilą powzięcia przez wierzyciela wiadomości o bezskuteczności egzekucji wobec dłużnej spółki, co w praktyce zwykle oznacza zapoznanie się z treścią postanowienia o umorzeniu egzekucji z powodu jej bezskuteczności o ile z treści tego postanowienia wynika brak majątku spółki. Wtedy właśnie wierzyciel dowiadyuje się o powstaniu szkody i osobie zobowiązanej do jej naprawienia (**vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2014r., sygn. akt I ACa 1443/13, LEX Nr 1488723). W niniejszej sprawie, postanowienie takie wydano w dniu 31 października 2012r. w sprawie sygn. akt KM 1289/12 (data jego doręczenia powodowi nie została wykazana, niemniej nie mogło ono nastąpić przed wydaniem postanowienia). Do dnia wniesienia pozwu (26 marca 2015r.) – co w myśl art. 123 § 1 pkt 1 k.c. skutkowało przerwaniem biegu przedawnienia – trzyletni okres konieczny dla przedawnienia roszczenia liczony nawet od dnia wybadania postanowienia z dnia 31 października 2012r. nie upłynął, co czyniło sformułowany w tym zakresie zarzut chybionym. Natomiast w zakresie zarzutu przedawnienia roszczenia wobec (...)Sp. z o.o. poprzestać należy na konstatacji, że skoro wiarygodność ta została stwierdzona prawomocnym orzeczeniem sądu (art. 365 k.p.c.), sąd w sprawie o roszczenia z art. 299 §1 k.s.h., nie może badać, czy stwierdzone w nim zobowiązanie istnieje i w jakim rozmiarze (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2007r., sygn. akt III CSK 227/06, OSNC-ZD z 2008r., Nr 1, poz. 19). Pozwany nie mógł zatem skutecznie podnosić zarzutu przedawnienia roszczenia zobowiązani spółki.

Co za tym idzie, wobec wykazania przez powoda przesłanek z art. 299 § 1 k.s.h. oraz braku skutecznych zarzutów ze strony pozwanego, roszczenie zgłoszone w pozwie należało uwzględnić co do zasady. Pozwany ponosił odpowiedzialność za niewykonane zobowiązania (...) Sp. z o.o. wobec powoda. Wskazać należy, że obejmuje ona wszystkie zobowiązania dłużnej spółki, a zatem zarówno należność główną, jak i odsetki a także koszty procesu prowadzonego przez wierzyciela przeciwko spółce oraz koszty postępowania egzekucyjnego (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2007r., sygn. akt III CSK 404/06, LEX Nr 457763; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006r., sygn. akt III CZP 118/06, OSNC z 2007r., Nr 9, poz. 136). Powód domagał się zasądzenia na jego rzecz łącznej kwoty 973,33 zł, obejmującej: należność główną wynikającą z nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 30 listopada 2010r., sygn. akt XVI Nc – e 569580/10 w wysokości 672,59 zł, koszty procesu w sprawie sygn. akt XVI Nc – e 569580/10 w wysokości 210,54 zł oraz koszty postępowania egzekucyjnego w sprawie sygn. akt KM 1289/12 w łącznej wysokości 90,20 zł. Powód domagał się również odsetek ustawowych liczonych od kwoty należności głównie tj. 672,59 zł liczonych od dnia wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie (26 marca 2015r.) i żądanie to było uzasadnione w świetle dyspozycji przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 109 § 1 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w całości, co uprawniało powoda do zwrotu wszystkich poniesionych w związku z udziałem w sprawie kosztów. Powód – zgodnie ze złożonym spisem kosztów (k. 64), którego treść nie budziła wątpliwości – poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 239,08 zł w tym: opłata sądowa od pozwu w wysokości 30,- zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 180,- zł (§ 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – tekst jednolity: Dz. U. Nr 2013, poz. 490 w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U. poz. 1804) opłata skarbową uiszczoną od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł, a także koszty przelewu i sporządzenia odpisów dokumentów w wysokości 12,08 zł (0,38 zł + 11,70 zł). W tym stanie rzeczy, orzeczono jak w pkt II wyroku.